

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 171/05-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. júna 2005 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. O. F., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, ktorou namieta porušenie jeho základného práva na osobnú slobodu, práva na spravodlivé súdne konanie a práva na účinný prostriedok nápravy postupom Okresného súdu Bratislava II sp. zn. Tp 1610/05 a jeho uznesením z 9. februára 2005, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. O. F. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. apríla 2005 doručená sťažnosť Mgr. O. F. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie jeho základného práva na osobnú slobodu, práva na spravodlivé súdne konanie a práva na účinný prostriedok nápravy postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. Tp 1610/05 a jeho uznesením z 9. februára 2005.

Sťažovateľ v úvode sťažnosti uviedol, že žiada „... o *ex officio* zástupcu SR - Ministerstvo spravodlivosti SR, B.“.

V odôvodnení sťažnosti sťažovateľ vyjadruje nesúhlas so zisteniami, ku ktorým dospel sudca okresného súdu v jeho trestnej veci, a nesúhlasí s tým, že by bol v jeho prípade daný dôvod väzby podľa § 67 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (ďalej aj „Tr. por.“). Ďalej tvrdí, že v uznesení okresného súdu sp. zn. Tp 1610/05 z 9. februára 2005, ktorým bolo rozhodnuté o jeho vzatí do väzby, sudca okresného súdu uviedol „... *nepravdivé a irelevantné skutočnosti, ktorý vedome a účelovo inkriminoval obvineného z trestnej činnosti bez toho, aby skutky obvineného kvalifikoval ako trestné*“. Na základe toho žiada, aby bol zákonnému sudcovi uložený disciplinárny trest. Namieta aj skutkové zistenia a právnu kvalifikáciu skutku, z ktorého je obvinený. V nadväznosti na to vyslovuje názor, že okresný súd je v jeho trestnej veci zaujatý, žiada o zrušenie väzby „... *a odstúpenie veci z dôvodu vhodnosti inému súdu*“.

Pokiaľ ide o návrh rozhodnutia, ktorého vydania sa domáha, sťažovateľ predovšetkým žiada, aby ústavný súd zrušil uznesenie okresného súdu sp. zn. Tp 1610/05 z 9. februára 2005, pretože podľa neho neexistujú dôvody na jeho väzobné stíhanie. V súvislosti so sťažnosťou, ktorú podal proti označenému uzneseniu okresného súdu, sťažovateľ tvrdí, že o tejto nebolo ku dňu podania jeho sťažnosti rozhodnuté.

Sťažovateľ napokon žiada aj o priznanie „*nemajetkovej ujmy*“ vo výške 1 milióna slovenských korún.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola

vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Pokiaľ ide o tú časť sťažnosti, ktorá sa týka sťažovateľom namietaného porušenia jeho práv „*na osobnú slobodu, práva na spravodlivé súdne konanie a práva na účinný prostriedok nápravy*“ uznesením okresného súdu sp. zn. Tp 1610/05 z 9. februára 2005 a jemu predchádzajúcim postupom okresného súdu v označenom konaní, vychádzal ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti z princípu subsidiarity jeho právomoci ustanoveného v čl. 127 ods. 1 ústavy, v zmysle ktorého ústavný súd rozhoduje o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa, len pokiaľ o ich ochrane nerozhoduje všeobecný súd.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa mohol ochrany svojich práv domáhať vo vzťahu ku konaniu vedenému na okresnom súde a jeho uzneseniu sp. zn. Tp 1610/05 z 9. februára 2005 využitím riadneho opravného prostriedku – sťažnosti (§ 41 a nasl. Tr. por.). Sťažovateľ napokon takýto prostriedok aj využil, a ako sám uviedol, podal 9. februára 2005 sťažnosť proti tomuto uzneseniu okresného súdu.

Ústavný súd považuje sťažnosť ako riadny opravný prostriedok za účinný právny prostriedok ochrany označených práv sťažovateľa. Na základe podanej sťažnosti môže nadriadený súd v zmysle § 147 ods. 1 Tr. por. preskúmať správnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým môže sťažovateľ podať sťažnosť, i správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo napadnutému uzneseniu, a v prípade splnenia zákonom ustanovených predpokladov zrušiť napadnuté prvostupňové uznesenie.

Právomoc nadriadeného súdu preskúmať v danom prípade napadnuté uznesenie, ako aj jemu predchádzajúci postup okresného súdu z hľadiska sťažovateľom namietaného porušenia jeho práv vylučuje právomoc ústavného súdu vo vzťahu k okresnému súdu v tejto veci bez ohľadu na spôsob, akým bolo o podanej sťažnosti rozhodnuté. Vzhľadom na právomoc ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy by do úvahy prichádzalo len preskúmanie postupu Krajského súdu v Bratislave [(v danom prípade ako sťažnostného súdu) ďalej len „krajský súd“], nie však preskúmanie postupu, resp. rozhodnutia okresného súdu, ako sa domáhal sťažovateľ.

Ústavný súd poznamenáva, že z uznesenia krajského súdu sp. zn. 1 Tpo 39/05 zo 16. marca 2005, ktoré si vyžiadal, vyplýva, že týmto uznesením krajský súd podľa § 148 ods. 1 písm. c) Tr. por. sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. Tp 1610/05 z 9. februára 2005 zamietol a zároveň rozhodol, že neprijíma jeho písomný sľub z 23. februára 2005 podľa § 73 ods. 1 písm. b).

K návrhu sťažovateľa, aby bol zákonnému sudcovi v jeho trestnej veci uložený disciplinárny trest, ústavný súd uvádza, že podľa § 120 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o sudcoch“) sú návrh na začatie disciplinárneho konania oprávnení podať minister spravodlivosti Slovenskej republiky, verejný ochranca práv, súdna rada, predseda krajského súdu aj proti sudcovi okresného súdu v jeho obvode, predseda súdu proti sudcovi príslušného súdu, sudcovská rada proti predsedovi súdu alebo sudcovi príslušného súdu.

Ústavný súd vykonáva disciplinárne konanie iba vo veci predsedu a podpredsedu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. V ostatných prípadoch disciplinárnu zodpovednosť zisťuje a disciplinárne opatrenia ukladá disciplinárny súd, ktorým je Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 119 ods. 1 a 2 zákona o sudcoch).

K sťažovateľovej požiadavke na „*odstúpenie veci z dôvodu vhodnosti inému súdu*“ z dôvodu zaujatosti okresného súdu ústavný súd poznamenáva, že podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku rozhoduje o vylúčení sudcov nadriadený súd v senáte.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

Ústavný súd zároveň konštatuje, že sťažnosť sťažovateľa nespĺňa niektoré náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené najmä v § 20 ods. 1, ako aj v § 50 zákona o ústavnom súde.

Predovšetkým z jej obsahu nie je možné uzavrieť otázku rozsahu ochrany, ktorú sťažovateľ požaduje, keďže neobsahuje návrh rozhodnutia (petit) vymedzený presne, určito a zrozumiteľne, teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu v uvedenej veci. Pokiaľ sa sťažovateľ domáha priznania primeraného finančného zadosťučinenia („*nemajetkovej ujmy*“), ani túto časť návrhu nemožno považovať za odôvodnenú, tak ako to vyžaduje § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Rozhodovanie o návrhu na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je pritom podmienené vyslovením porušenia označených základných práv orgánom verejnej moci, proti ktorému sťažnosť smeruje, teda vyhovením sťažnosti zo strany ústavného súdu v merite veci (III. ÚS 91/05).

Z uvedeného dôvodu prichádza do úvahy odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá predovšetkým pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie, ktorú nie je možné odstrániť, ústavný súd už nepovažoval za potrebné rozhodovať o ustanovení právneho zástupcu sťažovateľovi v konaní pred ústavným súdom, ktoré vo svojej sťažnosti taktiež požadoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. júna 2005